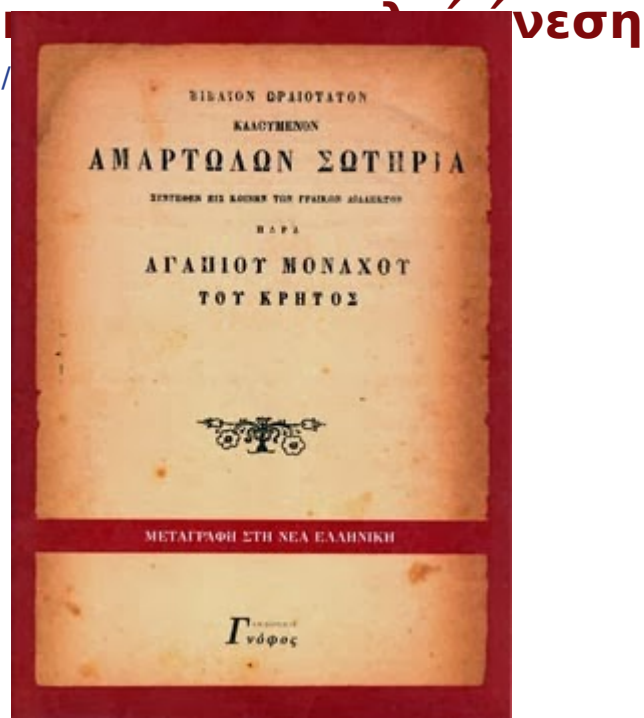

Αγαπίου Μοναχού του Κρητός: Ποια είναι η αιτία που οι δίκαιοι έχουν θλίψεις σ' αυτόν τον κόσμο

«Μή παραζήλου ἐν πονηρευομένοις, μή δέ ζήλου τούς ποιούντας τήνάνομίαν, ὅτι ὡ σεί χόρτος ταχύ ἀοξηρανθήσονται», λέει ο προφήτης Δαβίδ. Πολλές αδικίες και ανομίες γίνονται σήμερα στον κόσμο. Και αυτοί που τις πράττουν φαίνονται να έχουν ευτυχία και μακαριότητα. Αντίθετα, οι ευλαβείς και ενάρετοι φαίνονται να έχουν διάφορες θλίψεις και βάσανα. Όμως, μην απορείς με αυτό, άνθρωπε, και ζηλεύεις τον πονηρό και προτιμάς το μέρος των αμαρτωλών νομίζοντας ότι τάχα αυτοί είναι καλότυχοι· γιατί τους αγαπά ο κόσμος και τους δίνει πρόσκαιρο πλούτο και μακαριότητα. Σχετικά με αυτό απορούσε και ο προφήτης Αββακούμ και έλεγε: «Γιατί, Κύριε, οι ασεβείς καταδυναστεύουν τους δικαίους και εσύ δεν τους βοηθάς;» Το ίδιο έλεγε και ο προφήτης Ιερεμίας και άλλοι: «Γιατί, Κύριε, έχουν οι άνομοι τόση ευτυχία στη ζωή τους; Από πού αποκτάει τόσα αγαθά κάποιος που ζει κακώς;» Αυτά είπαν οι προφῆτες, όχι επειδή δεν ήξεραν ότι είναι δίκαιες οι κρίσεις του Θεού αλλά για να μας φανερώσουν πόση διαφορά υπάρχει ανάμεσα στη σοφία του Θεού και σε τούτη την ανθρώπινη, η οποία δεν μπορεί να κατανοήσει την πάνσοφη οικονομία του Πανάγαθου, ο οποίος δε δίνει θλίψεις στους ανόμους εδώ, για να τους κολάσει αιώνια, και παιδεύει περισσότερο αυτούς που αγαπά, για να τιμηθούν πιο πολύ στην ουράνια Βασιλεία και να λάβουν ανώτερο στέφανο. Τα

βόδια που σχεδιάζουν να τα σφάξουν στο σφαγείο τα αφήνουν και βόσκουν όπου θέλουν, για να παχύνουν, τα εργατικά, όμως, που τα φυλάνε για δουλειά, τα κρατάνε κοντά τους και τα βασανίζουν.

Έτσι και ο Θεός, αφήνει στη ζωή τούτη και παχαίνουν οι μοχθηροί με τις ηδονές της σάρκας και τις απολαύσεις, γιατί είναι προορισμένοι για την αιώνια κόλαση· όμως, τους δίκαιους τους πειράζει και τους βασανίζει, για να τους έχει παντοτινά στο ουράνιο παλάτι του. Τα κάρπιμα δέντρα, που δίνουν όφελος και κέρδος, τα ραβδίζουν οι άνθρωποι κάθε χρόνο και τα μαστιγώνουν και τα κλαδεύουν, για να βγάλουν καρπό· τα άκαρπα όμως, που δε δίνουν καμία ωφέλεια, αν και δε τα ραβδίζουν, όπως τα εύκαρπα, αλλ' όμως, όταν μεγαλώσουν, τα κόβουν και τα ξεριζώνουν εντελώς, και τα καίνε επειδή είναι άχρηστα. Έτσι και οι ενάρετοι, που δίνουν όφελος με τα έργα τους, έχουν στον κόσμο θλίψεις και μάστιγες· αντίθετα, τους αμαρτωλούς δεν τους τιμωρεί εδώ ο δίκαιος Κριτής, αλλά τους φυλάει για να τους κάψει αργότερα στο πυρ της κολάσεως. Λέει το βιβλίο των «Βασιλειών» ότι τις πέτρες με τις οποίες έχτιζαν το Ναό του Σολομώντος τις πελεκούσαν και τις λέπταιναν έξω από τον Ναό και αφού τις έφτιαχναν και τις έκαναν ίσιες με πολλή επιμέλεια, τις τοποθετούσαν στη θέση τους χωρίς πρόβλημα και χωρίς να χτυπάνε και να έχουν φύρα ούτε χρειάζονταν άλλο εργαλείο. Έτσι ακριβώς, και όσοι πρόκειται να τοποθετηθούν ως πολύτιμοι λίθοι στη θεία οικοδομή της επουράνιας Ιερουσαλήμ είναι ανάγκη να πελεκηθούν εδώ έξω σε τούτο τον κόσμο με σφυριές τιμωριών και θλίψεων γιατί σε κείνο τον θείο οίκο δεν υπάρχει καμία θλίψη ή σύγχυση ή πείνα ή δίψα ή τιμωρία ή βάσανο, όπως λέει ο Ιωάννης στην Αποκάλυψη. Αυτή, λοιπόν, είναι η αιτία για την οποία αφήνει τους φίλους του και πάσχουν εδώ διάφορες θλίψεις, με τις οποίες πρέπει να έχουμε μεγάλη χαρά όταν έρχονται, να τις υποδεχόμαστε ως δώρο και χάρισμα και ως γιατρεία που μας στέλνει με πολλή αγάπη ο Πατέρας μας ο ουράνιος.

Εάν ο Κύριος, όταν ήθελε ο Πέτρος να εμποδίσει το Πάθος του με τη μάχαιρα, τον καταδίκασε λέγοντας: «*Βάλε τη μάχαιρα στη θήκη. Το ποτήριο που μου έδωσε ο Πατήρ δεν θέλεις να το πιω;*», ονομάζοντας ποτήριο σταλμένο από τον Πατέρα τους εμπαιγμούς, τις τιμωρίες και το θάνατο που έμελλε να πάθει για τη σωτηρία μας, γιατί να μην πούμε και εμείς το ίδιο και να μην πιστεύουμε ότι όλες οι θλίψεις και οι συμφορές που μας έρχονται είναι θεραπευτικό ποτήριο και γιατρείες που μας στέλνει ο επουράνιος ιατρός με πατρική αγάπη για τη σωτηρία μας; Να, λοιπόν, χριστιανέ, μια παρηγοριά που μπορείς να έχεις πιστεύοντας ότι όλες οι θλίψεις, είτε έλθουν από επήρεια δαιμόνων είτε από ανθρώπους είτε από κάποια άλλη περίσταση, είναι μια ωφέλιμη θεραπεία που σου στέλνει ο ουράνιος Πατέρας για να καθαριστεί η ψυχή σου· και αν αισθάνεσαι πικρότητα στη γεύση, όταν το πίνεις, μην απελπιστείς, γιατί η πικρότητα αυτή θα σου φέρει την ποθούμενη υγεία, όπως τα φάρμακα και τα γιατρικά του σώματος, που φτιάχνουν οι γιατροί, είναι άνοστα και πικρότατα. Πολλές φορές μάλιστα βγάζουν και αίμα, και καίνε και κόβουν τα άχρηστα και μολυσμένα μέλη και τα αφαιρούν, και όλα αυτά

προκαλούν πολύ πόνο και οδύνη στον πάσχοντα, αλλά τα υπομένει με καρτερία γνωρίζοντας ότι έτσι θα αποκτήσει την υγεία που ποθεί- έτσι και όλες οι θλίψεις και οι συμφορές που μας έρχονται σε τούτη τη ζωή είναι γιατρειές πνευματικές που στέλνονται από τον ουράνιο γιατρό για την ωφέλεια της ψυχής μας.

Αυτό προτύπωνε η χολή εκείνη που έβαλε στα μάτια του ο Τωβίτ και με την οποία απέκτησε το φως του. Με την πικρία των θλίψεων λυτρώνεται ο αμαρτωλός από την ψυχική τυφλότητα, σύμφωνα με τον μέγα Γρηγόριο, που λέει ότι τα μάτια που είναι τυφλωμένα από την αμαρτία φωτίζονται με την τιμωρία. Όταν έριξαν τον Ιωσήφ οι αδελφοί του στο ξεροπήγαδο, δεν συναισθάνθηκαν το βάρος της αμαρτίας τους μέχρι που έστειλε ο Θεός τη μεγάλη θλίψη, και τότε ομολόγησαν: *«Δικαίως τα παθαίνουμε όλα αυτά για την αμαρτία που κάναμε εναντίον του αδελφού μας»*. Βλέπεις πόση ωφέλεια δίνει η θλίψη, που φωτίζει τους τυφλούς και δίνει σύνεση στους ανόητους; Δεν ήθελε ο Πέτρος να του νίψει τα πόδια ο Κύριος, γιατί δεν καταλάβαινε τότε την πάνσοφη γνώμη του δασκάλου του, όπως του είπε: *«Εκείνο που κάνω εγώ εσύ δεν το καταλαβαίνεις τώρα, αλλά ύστερα θα το καταλάβεις»*. Όταν όμως του είπε ότι εάν δεν του πλύνει τα πόδια δεν θα είναι μαζί του, σταμάτησε με πολύ φόβο και του τα έπλυνε. Έτσι και συ, δε γνωρίζεις τώρα την αιτία γιατί σε πλένει ο Κύριος με τα ύδατα των θλίψεων, αλλά όταν θα δεις τη λαμπρότητα που θα πάρει η ψυχή σου από τούτον το νιπήρα των θλίψεων, θα ευχαριστείς το Δεσπότη, γιατί εάν δεν σε ένιπτε, δε θα ήσουν μαζί του στη Βασιλεία του. Όσο είχε ο άσωτος γιος τον πατρικό πλούτο, ξόδευε, έτρωγε, έπινε, έκανε τα θελήματα του και δε μετανούσε ποτέ, αλλά όταν τον έκαψε ο πάνσοφος γιατρός με το πυρ της φτώχειας, της πείνας και της υπόλοιπης ταλαιπωρίας, άφησε τις ηδονές της σάρκας και επέστρεψε σωφρονισμένος στο πατρικό σπίτι. Ό,τι κάνει ο κόπανος στο σιτάρι, το ρινί και η λίμα στο σίδερο, και η κάμινος στο χρυσό, το ίδιο κάνει και η θλίψη στον άνθρωπο, δηλαδή τον καθαρίζει από κάθε ασχήμια και τον λαμπρύνει.

Αν, λοιπόν, μας ωφελούν οι θλίψεις και μας προξενούν τόσο κέρδος, γιατί να τις μισούμε οι άφρονες και να μην ευχαριστούμε τον επουράνιο γιατρό που τις δίνει για υγεία μας, όπως ευχαριστούμε και το σωματικό γιατρό και τον πληρώνουμε με χαρά; Όσοι έχουν το παραμικρό φως και φόβο Θεού πιστεύουν ότι όλα εκείνα που τους συμβαίνουν έρχονται από το θεό, γιατί οι άνομοι δε θα είχαν καμία εξουσία πάνω στους δίκαιους εάν δεν τους την είχε παραχωρήσει ο Θεός, όπως είπε ο Κύριος στον Πιλάτο: *«Οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν ἐν ἐμοί, εἰ μὴ ἦν σοί δεδομένον ἄνωθεν»*. Και αυτό δεν είναι μόνο για τους ορατούς εχθρούς βέβαιο, αλλά και για τους αόρατους· γιατί, αν και προσπαθεί ο δαίμονας πάντα να πειράζει τους δίκαιους και να τους θλίβει, όμως όλη του η βία και η δύναμη είναι μάταιη αν δεν του δώσει την εξουσία ο Κύριος. Αυτό, λοιπόν, γνωρίζοντας οι πιστοί πιέζουν τον εαυτό τους να νικήσουν τον πειρασμό με τη δύναμη του Θεού και δεν παραπονιούνται για το μέσο που τους θλίβει ούτε κοιτάζουν το όργανο που προκαλεί τη ζημιά. Δεν το λένε τύχη ή ριζικό αλλά τα δέχονται όλα ευχαρίστως

οικονομούμενα από το χέρι του Κυρίου προς το συμφέρον. Δε θυμώνουν με αυτούς που τους θλίβουν ή με τα αλλά κτίσματα, αλλά τους αγαπούν πάρα πολύ ως αιτία της σωτηρίας τους. Όπως και ο Ιώβ ο μακάριος, όταν έπαθε τόσες συμφορές, δεν είπε ότι αυτά τα αγαθά μου τα έδωσαν οι γονείς μου, αυτά τα παιδιά τα γέννησε η σύζυγος μου, και οι κακοί άνθρωποι, η φωτιά, οι δυνατοί άνεμοι και οι δαίμονες μου τα στέρησαν, αλλά είπε: «Ο Κύριος μου τα έδωσε, ο Κύριος τα πήρε. Όπως αποφάσισε ο Κύριος, έτσι έγινε. Ευλογημένο να είναι το όνομά του». Ομοίως και όταν ήταν ασθενημένος και πληγωμένος σε όλο του το σώμα, έλεγε: «Τα καλά τα δεχτήκαμε από το χέρι του Κυρίου και τα κακά να μην τα υπομείνουμε;».

Έτσι και ο Ιωσήφ ο Πάγκαλος, ξέροντας ότι ήταν θεϊκή απόφαση να πάθει εκείνο που του έκαναν οι αδελφοί του, δε σκανδαλίστηκε καθόλου ούτε προσπάθησε να αμυνθεί σ' αυτούς. Οι φιλόσαρκοι και ατελείς άνθρωποι, που εξαιτίας της μικροψυχίας τους, δεν έχουν ποτέ ειρήνη, δε γνωρίζουν την ωφέλεια της θλίψεως ούτε νιώθουν την αιτία αλλά μόνο θυμώνουν εναντίον εκείνων που τους θλίβουν και αμύνονται. Όπως ο σκύλος, όταν του ρίξει κάποιος πέτρα, τον αρπάζει και τον δαγκώνει από το θυμό του, έτσι και αυτοί οι ανόητοι δε βλέπουν το Θεό, που τους τιμωρεί, αλλά πολεμούν τα όργανά του, και εξαιτίας της ανυπομονησίας τους, δε βγάζουν από τη θλίψη κάποια ωφέλεια. Ο γνωστικός μαθητής, όταν τον δέρνει ο δάσκαλος ή ο πατέρας του, δεν κοιτάζει το ραβδί, δεν αμύνεται εναντίον του (επειδή αυτό δεν κινείται από μόνο του), αλλά μόνο παρακαλεί αυτόν που τον χτυπάει να τον λυπηθεί και να τον τιμωρήσει ελαφρύτερα. Έτσι και ο ευγνώμων χριστιανός δεν κοιτάζει ποτέ εκείνον που τον θλίβει, εάν είναι μεγαλύτερος ή μικρότερος, εάν δικαίως ή αδικώς τον έβλαψε, αλλά ζητάει βοήθεια από το Θεό λέγοντας από μέσα του τα εξής: «Σου αξίζει αυτό, αμαρτωλέ, και άλλο χειρότερο. Είναι ευλογημένοι αυτοί που σε διώκουν». Και έτσι μεμφόμενος τον εαυτό του και παρακαλώντας υπέρ του πλησίον νικάει το διάβολο και την υπερηφάνεια της σάρκας. Και αν δει ότι ο Σταυρός και η θλίψη αυξάνει περισσότερο, την υποδέχεται με ευλάβεια γνωρίζοντας ότι αυτή είναι ο Κύριος. Τον ευχαριστεί για την αγία του βοήθεια και έτσι την ελαφραίνει πολύ και μένει νικητής και τροπαιούχος και απολαμβάνει μισθό αναρίθμητο. Ω θαυμαστής και αήττητης δύναμης του Σταυρού, και μακάριος όποιος τον γνωρίζει και τον υποδέχεται ευχαρίστως, επειδή είναι σταλμένος από προσώπου Κυρίου για τη σωτηρία του.

Αγαπίου Μοναχού του Κρητός, Αμαρτωλών Σωτηρία,

εκδ. Γνόφος, Αθήνα 2009, σελ. 128-132.

Πηγές:apostoliki-diakonia.gr - agioritikesmnimes.blogspot.gr